

Ik kwam net thuis van mijn baantje bij mevrouw Simmons. Het was me weer gelukt om zo min mogelijk te doen. Zolang het oude mens een dutje deed, kon ik ongestoord een romantische zwart-wit film op tv kijken. Op de terugweg liet ik de beelden en dialogen daarvan in mijn hoofd nog een keer voorbijkomen. Terwijl ik het stoffige erf van onze aftandse boerderij overstak, was ik met mijn gedachten ergens anders. Totdat ik een stem hoorde. Een paar woorden maar - en het was voldoende om me een hap adem te ontnemen. Even dacht ik dat Tom terug was uit Vietnam, dat het bericht dat hij gesneuveld was een vergissing was. Ik rende de veranda op om hem om de nek te vliegen.

Het was mijn broer niet. Ik stopte zo abrupt dat ik bijna vooroverviel. Ik kon mijn teleurstelling niet verbergen en daardoor keek de vreemdeling die voor me stond een beetje beteuterd. Mijn moeder moest natuurlijk weer zo nodig het woord nemen voordat ik zelf iets kon zeggen. Ze stelde me voor als Margaret terwijl ze weet dat ik een hekel aan die naam heb. Alsof hij dat aanvoelde, schudde hij mijn hand en zei: 'Aangenaam Maggy, ik ben Steven.' Zodra ik zijn warme vingers om de mijne voelde, kroop er een tinteling door mijn lijf. Hij wordt het, flitste er door me heen. De gedachte was zo sterk dat ik ervan schrok. Ik was bang dat ik zou gaan blozen en maakte me uit de voeten. Mijn moeder zal het wel afkeuren, ze vindt me niet damesachtig genoeg. Ze begrijpt niet dat dat precies mijn bedoeling is. Ik wil niet damesachtig zijn zoals mijn zus; altijd beleefd, beheerst ook al komt het haar de strot uit. Soms denk ik dat ik beter als jongen geboren had kunnen worden, dan had niemand bezwaar tegen mijn gedrag.

Zonder echt na te denken liep ik het erf over. Ik stelde me voor dat hij me nakeek, ik voelde mijn billen bijna branden. Ik keek om naar het huis in de hoop hem op de veranda te zien staren naar mij. In de schuur kwam ik op adem en dacht na. Wat kwam hij hier eigenlijk doen? Een

kameraad van Tom uit Vietnam, had mama gezegd. Zou hij blijven? Mama kennende had ze hem natuurlijk voor het eten uitgenodigd. Ik verheugde me daarop; eindelijk een nieuw, knap gezicht om tegen aan te kijken in plaats van die piekharige, sproetige boerenkoppen hier in de buurt die ik allemaal al van kleins af aan kende. Al zou hij vanavond vertrekken dan zou ik zijn gezicht in ieder geval ‘s nachts in bed voor me zien. Maar dat idee, *hij wordt het*; waar kwam dat vandaan? Idioot om zoiets te denken over iemand die ik nog nooit eerder heb gezien.

Zet het uit je hoofd, Maggy, hij vertrekt na het avondeten. Ik had de hordeur open horen gaan en de treden van de veranda horen kraken. Pas op het moment dat ik Juliet hoorde hinniken, besepte ik dat er iemand aan kwam. Ik keek snel door een spleet tussen de planken van de schuur en zag hem mijn kant op komen. Vliegenvlug klom ik de ladder naar de hooizolder op en gluurde tussen de stobalen door naar beneden. Ik zag hem een blik in de schuur werpen. Hij bleef op de drempel staan alsof hij ergens over nadacht. De zon tekende zijn silhouet scherp af en ik liet mijn ogen over hem heen glijden. Ik probeerde te bedenken hoe hij er zonder kleren uit zou zien. Ik kneep mijn handen tot vuisten uit frustratie over mijn pech om in dit boerengat in deze uitgestorven streek te zijn geboren. De jongens moeten niks van mij hebben en ik niks van hen. Ze zijn te stom of te braaf om me te interesseren. Ik wil een echte man zoals op televisie; knap, zelfverzekerd, charmant, iemand die wat van de wereld heeft gezien. Zoals die Steven daar beneden.

Hij liep de schuur uit en verdween uit het zicht. Kort daarna hoorde ik de bijl een blok hout versplinteren. Ik liet me via de hooideuren aan de achterkant van de schuur naar buiten zakken en sprong op de grond. Achter de schuur en het huis langs liep ik naar de moestuin. Om te voorkomen dat mijn moeder zou vragen waar ik zo lang was gebleven, plukte ik een veldboeket. Toen ik de hoek van het huis om kwam, zag ik hem bij de schuur nog bezig met ...